

DELEGATURA

UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dnia 16.08.2006r.

RKT-430-03/06/AD

DECYZJA Nr RKT- 54 / 2006

Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t. j. Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2002r. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej przeciwko Jolancie M., prowadzącej działalność gospodarczą jako Biuro Podróży „Barbados” w Opolu,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się** na Jolantę M., prowadzącej działalność gospodarczą jako Biuro Podróży „Barbados” w Opolu, **karę pieniężną** w wysokości 3 859,80 zł (słownie: trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy), co stanowi równowartość 1000 euro (słownie: tysiąca euro), za nieudzielnie w wyznaczonym terminie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 45 w/w ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego pod sygnaturą akt RKT-402-02/06/AD.

II. Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się Jolantę M., prowadzącą działalność gospodarczą jako Biuro Podróży „Barbados” w Opolu, kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej oraz zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów w kwocie 51 zł (słownie: pięćdziesięciu jeden złotych).

Uzasadnienie

Dnia 08. 03. 2006r. wszczęto z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Jolantę M., prowadzącą działalność gospodarczą jako Biuro Podróży „Barbados” w Opolu (zwaną dalej także przedsiębiorcą) kary pieniężnej z tytułu nieudzielniania w wyznaczonym terminie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także organem antymonopolowym lub Prezesem Urzędu) na podstawie art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (zwaną dalej również ustawą antymonopolową). Postanowieniem nr 2 z dnia 08. 03. 2006r. (karta nr 4) zaliczono w poczet dowodów dokumenty rejestrowe przedsiębiorcy (karty nr 7 – 9, 12 - 15), kolejne pisma organu antymonopolowego kierowane do przedsiębiorcy w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego w 2005r. pod sygnaturą akt RKT-402-70/05/AD, a w 2006r. RKT-402-02/06/AD (karty nr 5, 6, 11, 21, 25), wzór umowy – zgłoszenia (karty nr 10, 16, 26 - 27), umowy o wykonanie usług turystycznych zawarte z przedsiębiorcami (karty nr 17 – 19, 22 - 24, 28 – 30) oraz pismo Państwowego Przedsiębiorstwa Użyteczności Publicznej Poczty Polskiej dnia 23. 02. 2006r. (znak: RSW/614/2006), stanowiące potwierdzenie doręczenia przedsiębiorcy pisma organu antymonopolowego z dnia 01. 08. 2005r. (karta nr 32). W toku niniejszego postępowania przedsiębiorca przesłał pismo z dnia 14. 03. 2006r. (karta nr 33), w

którym zwrócił się z prośbą o odstąpienie od wymierzenia kary z tytułu nieprzekazania w wyznaczonym terminie dokumentów, o jakie wystąpił organ antymonopolowy. Przedsiębiorca wskazał, że nie zawierał umów z konsumentami we własnym imieniu, gdyż jego działalność polega w głównej mierze na pośredniczeniu przy zawieraniu umów o świadczenie usług turystycznych na rzecz innych organizatorów oraz na organizacji imprez dla zakładów pracy. Przedsiębiorca wskazał też, że nie zrozumiał pojęcia „konsumenta” i z tego względu przysyłał umowy zawarte z zakładami pracy. W załączeniu przedsiębiorca przesłał deklarację na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za listopad 2005r. (karty nr 34 – 35). Dnia 01. 06. 2006r. do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w Katowicach wpłynęło zeznanie przedsiębiorcy o wysokości osiągniętego przychodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2005r. (karty nr 41-44) wraz z informacją o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2005r. (karty nr 45 – 46). Pismem z dnia 06. 06. 2006r. zawiadomiono przedsiębiorcę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego (karta nr 48).

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje.

Dnia 01. 08. 2005r. zostało wszczęte postępowanie wyjaśniające (sygnatura akt w 2005r. RKT- 402-70/05/AD, a w 2006r. RKT-402/02/06/AD) w sprawie działalności Jolanty M. prowadzącej Biuro Podróży „Barbados” w Opolu, którego celem było ustalenie, czy miało miejsce naruszenie przez w/w przedsiębiorcę chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach. W toku przedmiotowego postępowania, pismem z dnia 01. 08. 2005r. przedsiębiorca został wezwany do przekazania aktualnie stosowanych wzorców umownych wykorzystywanych przy zawieraniu umów z konsumentami oraz do przesłania trzech umów faktycznie zawartych z ich wykorzystaniem (karta nr 5). Z pisma Poczty Polskiej z dnia 23. 02. 2006r. (znak RSW/614/2006) wynika, że wezwanie to zostało przedsiębiorcy doręczone dnia 03. 08. 2005r. (karta nr 32). W związku z brakiem odpowiedzi, dnia 06. 09. 2005r. ponownie zwrócono się do przedsiębiorcy o przekazanie stosownych informacji i dokumentów (karta nr 6). Dnia 15. 09. 2005r. wpłynęły do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w Katowicach kopie dokumentów rejestrowych przedsiębiorcy oraz kopia wzoru „Umowy – zgłoszenia” z Ogólnymi warunkami uczestnictwa w imprezach turystycznych organizowanych przez Barbados na odwrocie (karty nr 7 – 10). W związku z tym, że kopie dokumentów przesłanych organowi antymonopolowemu nie odpowiadały wymogom określonym w art. 46 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałami przez uprawniony do tego podmiot oraz nie przekazano umowy faktycznie zawartej z wykorzystaniem przedstawionych wzorców, dnia 21. 09. 2005r. wystosowano do przedsiębiorcy kolejne wezwanie (karta nr 11). W odpowiedzi na to przedsiębiorca przesłał poświadczane za zgodność z oryginałem kopie dokumentów rejestrowych oraz wzoru „Umowy – zgłoszenia” z ogólnymi warunkami na odwrocie, a także kopie trzech umów o wykonanie usługi turystycznej (karty nr 12 – 20). Analiza przesłanych umów wykazała, że nie zostały one zawarte z konsumentami, a także nie odpowiadały swoją treścią przekazanym wzorcom umownym. W związku z tym, dnia 28. 10. 2005r. ponownie zwrócono się do przedsiębiorcy (karta nr 21), wzywając go do przekazania trzech umów faktycznie zawartych z konsumentami z wykorzystaniem przedstawionego wzorca umownego. W odpowiedzi na to, dnia 07. 11. 2005r. przedsiębiorca za pomocą faksu, po raz kolejny przesłał kopie umów, które uprzednio wpłynęły już do Urzędu (karty nr 22 – 24). W związku z tym dnia 29. 11. 2005r. wezwano Jolantę M. do przesłania umów zawartych z konsumentami (karta nr 25). W piśmie tym organ antymonopolowy podkreślił, iż oczekuje na przekazanie umów zawartych z konsumentami, a nie z przedsiębiorcami oraz przytoczył definicję konsumenta zawartą w art. 22¹ Kodeksu cywilnego. Dnia 27. 12. 2005r. do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w Katowicach wpłynęły przesłane przez Jolantę M. dokumenty, tj. Wzór umowy – zgłoszenia wraz z warunkami uczestnictwa, o jakich mowa powyżej oraz kopie trzech umów, które już wcześniej zostały organowi antymonopolowemu doręczone, tj.

umów z przedsiębiorcami (karty nr 26 – 31). Do czasu wszczęcia niniejszego postępowania przedsiębiorca nie przedstawił umów faktycznie zawartych z konsumentami z wykorzystaniem przedstawionego przez siebie wzorca umownego. Jolanta M. nie poinformowała też w w/w terminie o tym, że nie zawiera umów z konsumentami we własnym imieniu.

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte dnia 08. 03. 2006r. (karta nr 1). Dnia 22. 03. 2006r. wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w Katowicach pismo Jolanty M. z dnia 14. 03. 2006r., nadane dnia 20. 03. 2006r. (karty nr 33 i 36), w którym oświadczyła ona, że nie zawiera umów o świadczenie usług turystycznych z konsumentami we własnym imieniu. Przedsiębiorca poinformował, że prowadzi działalność agencyjną w ramach której zawiera umowy na rzecz innych organizatorów turystyki. Jednocześnie zawiera umowy we własnym imieniu lecz z przedsiębiorcami. Przedsiębiorca oświadczył też, że doszło do niezrozumienia pojęcia „konsument”, z powodu czego w toku postępowania wyjaśniającego były przekazywane umowy z przedsiębiorcami.

Organ antymonopolowy zważył, co następuje.

I.

Stosownie do art. 45 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Realizacja zadań spoczywających na Prezesie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podejmowanych w interesie publicznoprawnym wymaga współdziałania ze strony przedsiębiorców.

Zgodnie z art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który nie spełni ciążącego na nim na mocy art. 45 ust. 1 w/w ustawy obowiązku, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość od 1 000 do 50 000 000 euro. Należy zauważyć, że na możliwość nałożenia przedmiotowej kary nie ma wpływu okoliczność, czy przedsiębiorca nie udzielił informacji żądanych umyślnie, czy nieumyślnie. Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów za przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej. W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.) przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Działalnością gospodarczą jest w myśl art. 2 przedmiotowej ustawy zarobkowa działalność usługowa. Jolanta M. jest osobą fizyczną prowadzącą zarobkową działalność usługową (karty nr 12 - 14), a zatem posiada przymiot przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, jak i ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W związku z tym Jolanta M. jest zobligowana do przekazania na żądanie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informacji i dokumentów, jeśli ten występuje na podstawie art. 45 ustawy antymonopolowej.

Jak wyżej wskazano organ antymonopolowy pięciokrotnie, tj. w pismach z 01. 08. 2005r. (karta nr 5), z 06. 09. 2005r. (karta nr 6), z 21. 09. 2005r. (karta nr 11), z 28. 10. 2005r. (karta nr 21) i z 29. 11. 2005r. (karta nr 25) zwracał się do Jolanty M. o przekazanie informacji i dokumentów niezbędnych do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. Wszystkie z ww. pism zostały przedsiębiorcy prawidłowo doręczone.

Art. 45 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, że żądanie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów powinno zawierać wskazanie zakresu informacji i okresu, którego dotyczą, wskazanie celu żądania oraz wskazanie terminu udzielenia informacji, a także pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. W uzasadnieniu do

wyroku z dnia 07. 04. 2004r. (sygn. akt III SK 31/2004) Sąd Najwyższy wskazał, że obowiązek udzielenia informacji jest możliwy do zrealizowania (z zagrożeniem sankcją za jego naruszenie) tylko wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy żądanie określa wszystkie elementy wymienione w art. 45 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W tym miejscu należy zauważyć, że pisma organu antymonopolowego kierowane do przedsiębiorcy odpowiadały ww. wymogom (karty nr 5, 6, 11, 21 i 25). W każdym z nich wskazano zakres żądanych informacji, jakiego okresu mają one dotyczyć, wskazano że informacje te są niezbędne do wstępnego ustalenia, czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach. Jednocześnie we wszystkich pismach pouczono przedsiębiorcę o tym, że w przypadku nieudzielenia informacji lub udzielenia informacji nieprawdziwych albo wprowadzających w błąd, na mocy art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej będzie mogła zostać nałożona kara pieniężna.

Pomimo prawidłowego doręczenia pism, w których precyzyjnie określono zakres stawianego żądania, organ antymonopolowy nie uzyskał w wyznaczonym terminie żądanych informacji. Na pierwsze z pism przedsiębiorca nie przesłał wymaganej odpowiedzi w ogóle. W odpowiedzi na kolejne pismo przesłał odpowiedź niekompletną, gdyż przekazał tylko część z dokumentów, o jakie się do niego zwrócono, tj. dokumenty rejestrowe i wzór umowy zgłoszenia wraz z ogólnymi warunkami. Dodatkowo należy zauważyć, że odpowiedź została przesłana faksem, a zatem doręczone dokumenty nie spełniały wymogów określonych w art. 46 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pomimo iż organ antymonopolowy podkreślił pouczenie o tym, jakie wymogi mają spełniać przekazywane dokumenty. W odpowiedzi na kolejne wezwanie przedsiębiorca przesłał potwierdzone za zgodność z oryginałami kopie dokumentów rejestrowych, wzoru umowy z ogólnymi warunkami umownymi i trzech umów zawartych z zakładami pracy. W związku z tym, że przedsiębiorca nie doręczył umów faktycznie zawartych z konsumentami, które potwierdzałyby fakt posługiwania się przedstawionym wzorcem umownym, zwrócono się do Jolanty M. z żądaniem przekazania trzech umów o świadczenie usług turystycznych ostatnio zawartych z konsumentami z wykorzystaniem wskazanych wzorców umownych. W odpowiedzi na to przedsiębiorca ponownie przesłał za pomocą faksu trzy umowy zawarte z przedsiębiorcami, których treść była odmienna od treści przedstawionych wzorców. W związku z tym przesłano przedsiębiorcy wezwanie, w którym wskazano, że przekazywane wcześniej umowy były zawarte z przedsiębiorcami, podczas gdy organ antymonopolowy oczekuje na przekazanie umów zawartych z konsumentami, z wykorzystaniem ww. wzorców. W piśmie tym przytoczono kodeksową definicję konsumenta. Przedsiębiorcy wyjaśniono także, że dokumenty nie mogą być przesłane za pomocą faksu, gdyż organowi antymonopolowemu należy przekazać oryginały lub ich kopie poświadczone za zgodność z oryginałami. Pomimo kilkukrotnego precyzyjnego określenia przedmiotu żądania kierowanego do przedsiębiorcy, nie przesłał on w wyznaczonym terminie wymaganej odpowiedzi.

Zakres informacji, jakie dany przedsiębiorca ma przekazać, określa w wezwaniu organ antymonopolowy. To organ antymonopolowy dokonuje oceny, czy określone informacje są niezbędne do realizacji jego zadań. Kara za nieudzielenie informacji zasadniczo nie może być nałożona, gdy określone informacje są oczywiście nieprzydatne (tak Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Antymonopolowy, w wyroku z dnia 19. 11. 1992r., sygn. akt XVII Amr 24/92). W niniejszym przypadku bezspornym jest jednak, że informacje i dokumenty, o przekazanie których zwrócił się organ antymonopolowy, były niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Z dokumentów rejestrowych przedsiębiorcy wynikało, że prowadzi on działalność organizatora turystyki. W toku postępowania wyjaśniającego organ antymonopolowy pozyskał wzór umowy o świadczenie usług turystycznych wraz z ogólnymi warunkami umów. Postanowienia przedmiotowego wzorca wskazywały na to, że z jego pomocą mogą być zawierane umowy z indywidualnymi osobami. Jednocześnie wzór ten różnił się pod względem treści od umów faktycznie zawartych z przedsiębiorcami. W tym stanie sprawy istniała konieczność ustalenia, czy przedsiębiorca faktycznie wykorzystuje

przedmiotowy wzorzec przy zawieraniu umów z konsumentami. Okoliczność tę można było ustalić tylko w ten sposób, że zostałyby zgromadzone ostatnio faktycznie zawarte przez Jolantę M. z konsumentami umowy o świadczenie usług turystycznych.

Jak wykazano powyżej przedsiębiorca udzielił odpowiedzi dopiero w piśmie z dnia 14. 03. 2006r., nadanym w urzędzie pocztowym dnia 20. 03. 2006r. (karty nr 33 i 36). W piśmie tym Jolanta M. oświadczyła, że nie zawiera umów o świadczenie usług turystycznych z konsumentami we własnym imieniu. Umowy takie zawiera tylko z przedsiębiorcami, a z konsumentami zawiera umowy w imieniu innych organizatorów turystyki. Równocześnie Jolanta M. oznajmiła, że w związku z tym, iż nie zrozumiała pojęcia „konsument”, przesyłała umowy z zakładami pracy. Informacja taka została przesłana dopiero po wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary, pomimo, iż to w toku postępowania wyjaśniającego organ antymonopolowy precyzyjnie określił zakres kierowanych żądań i wyjaśnił jak należy uczynić zadość istniejącemu obowiązkowi. Dopiero przekazanie informacji, że przedsiębiorca nie zawiera we własnym imieniu umów o świadczenie usług turystycznych z konsumentami, pozwoliło na zakończenie prowadzonego postępowania wyjaśniającego.

Obowiązkiem przedsiębiorcy wyrażonym w art. 45 ustawy antymonopolowej jest udzielanie Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów żądanych informacji w sposób rzetelny oraz w wyznaczonym terminie. Choć w art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej nie wskazano wyraźnie, że karze podlega nieudzielenie przez przedsiębiorcę informacji w wyznaczonym terminie, to zgodnie z ustalonym orzecznictwem, tak przepis ten należy interpretować. W wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego z 16. 12. 1998r. (sygn. akt XVII Ama 62/98) Sąd ten stwierdził, że nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko, jakoby przedmiotowy przepis nie obejmował swym zakresem zwłoki w udzielaniu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów żądanych przez niego danych, a jedynie ich nieudzielenie. Taka interpretacja ww. przepisu pozostawałaby zdaniem Sądu w oczywistej sprzeczności z kryterium racjonalności, które powinno być brane pod uwagę przy interpretacji przepisów prawa. Inna wykładania oznaczałaby zgodę na bezkarne blokowanie przez przedsiębiorcę zadań organu antymonopolowego. Identyczne stanowisko zostało wyrażone przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (wcześniej działający pod nazwą Sąd Antymonopolowy) w wyroku z dnia 09. 07. 2003r. (sygn. akt XVII Ama 98/2002), a także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 07. 04. 2004r. (sygn. akt III SK 31/2004). Sąd Najwyższy w przywołanym wyroku wskazał, że chociaż art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej stanowi wyraźnie o nałożeniu kary pieniężnej w razie nieudzielenia informacji, natomiast nie mówi nic wprost o sankcjonowaniu karą pieniężną przekroczenia przez przedsiębiorcę terminu na udzielenie informacji, to oczywiste jest, że sformułowanie „nieudzielenie informacji” oznacza w kontekście ww. przepisu art. 101 ust. 2 pkt 2, zarówno nieudzielenie informacji w ogóle, jak i udzielenie informacji po wyznaczonym przez Prezesa Urzędu terminie. Sąd podkreślił, że przekazanie stosownych informacji ma służyć sprawnemu i efektywnemu przeprowadzeniu postępowania, w związku z czym należy przyjąć, że nieudzielenie informacji w terminie (udzielenie ich po upływie wyznaczonego terminu) stanowi tą samą przeszkodę w osiągnięciu tego celu, jak ich nieudzielenie w ogóle.

Wyżej opisane zachowanie przedsiębiorcy przyczyniło się do długotrwałości wskazanego w tej decyzji postępowania wyjaśniającego. Niedopełnienie ciążącego na przedsiębiorcy obowiązku uniemożliwiło prawidłowe przeprowadzenie postępowania. W związku z nieotrzymaniem informacji i dokumentów, o jakie organ antymonopolowy wystąpił w toku prowadzonych czynności, nie było możliwości podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawy. Okoliczność, że przedsiębiorca częściowo w późniejszym terminie uczynił zadość żądaniu Prezesa Urzędu nie spowodowała spełnienia spoczywającego na nim obowiązku. Także udzielenie szczegółowych wyjaśnień po wszczęciu przeciwko niemu postępowania w sprawie nałożenia kary, nie ma wpływu na zasadność nałożenia kary za

nieudzielanie informacji w trybie art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej. W świetle przedstawionych okoliczności należy stwierdzić, że nałożenie na Jolantę M. kary określonej w ww. przepisie prawa jest dopuszczalne i uzasadnione.

Zgodnie z przywołanym art. 101 ust. 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów organ antymonopolowy może nałożyć karę pieniężną stanowiącą równowartość od 1000 do 50 000 000 euro. Stosownie do art. 115 ustawy antymonopolowej wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary. Średni kurs waluty euro wg Tabeli Nr 252/A/NBP/2005 z dnia 30. 12. 2005r. wyniósł 3,8598 zł. W związku z tym minimalna wysokość kary, jaka może zostać w niniejszym przypadku nałożona wynosi 3 859,80 zł (słownie: trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy), a maksymalna wysokość kary, to 192 990 000 zł (słownie: sto dziewięćdziesiąt dwa miliony dziewięćset dziewięćdziesiąt tysięcy złotych).

Kary nakładane na mocy art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej są karami związanymi z naruszeniami proceduralnymi uczestnika postępowania. Są to sankcje za naruszenie (niedotrzymanie) obowiązku natury procesowej o charakterze prewencyjnym, represyjnym i dyscyplinującym. Mają one na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Nałożenie kary należy traktować jako podkreślenie naganności zachowania przedsiębiorcy. Orzeczona kara powinna więc stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. Jej nałożenie powinno również przyczynić się w przyszłości do zapobieżenia zaistnienia podobnych sytuacji, do tej, jaką opisano w niniejszej decyzji.

W świetle powyższych okoliczności organ antymonopolowy ustalił wysokość kary na 3 859,80 zł (słownie: trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy), co stanowi równowartość 1 000 euro (słownie: tysiąc euro). Zdaniem Prezesa Urzędu wymierzenie kary pieniężnej w minimalnej wysokości określonej przepisami prawa jest uzasadnione stopniem zawinienia przez przedsiębiorcę, a także jego możliwościami finansowymi.

Ustalając wymiar kary kierowano się wskazówkami zawartymi w art. 104 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, który stanowi, że należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów tej ustawy. W niniejszym przypadku pierwsze wezwanie skierowano do przedsiębiorcy w sierpniu 2005r., natomiast ostateczna odpowiedź wpłynęła dopiero w marcu 2006r., po otrzymaniu przez przedsiębiorcę zawiadomienia o wszczęciu niniejszego postępowania w sprawie nałożenia kary. Przedsiębiorca określił, że powyższa sytuacja wynikała z niezrozumienia przez niego pojęcia „konsument”, a w konsekwencji tego zakresu żądania przedstawionego przez organ antymonopolowy. W tym jednak miejscu należy zwrócić uwagę na to, że organ antymonopolowy wyjaśniał treść kierowanego przez siebie wezwania kilkakrotnie. Warto również podkreślić, że dokumenty rejestrowe, które precyzyjnie wyliczono już w pierwszym wezwaniu także zostały przekazane ze zwłoką, której przedsiębiorca nie uzasadnił. Ustalając wymiar kary nakładanej na Jolantę M. wzięto pod uwagę rodzaj naruszenia, jakiego dopuścił się ten przedsiębiorca. Pomimo prawidłowego doręczenia pism, nie przesłał on żądanej odpowiedzi, ignorując pierwsze skierowane do niego wezwanie, a następnie przysyłając dokumenty niekompletne, a także nieodpowiadające wymogom określonym w art. 46 ustawy antymonopolowej, co uniemożliwiło sprawne przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego. Przy określaniu wysokości kary zważono na fakt, że Jolanta M. nie dopuściła się wcześniej naruszenia przepisów ustawy antymonopolowej. Przy ustalaniu wysokości kary uwzględniono też finansowe możliwości przedsiębiorcy, kierując się wysokością osiągniętego w 2005r. dochodu.

Przedsiębiorca zwrócił się w piśmie z dnia 14. 03. 2006r. (karta nr 33) o odstąpienie od wymierzenia kary z tytułu nieprzekazania w wyznaczonym terminie dokumentów, o jakie

zwrócił się organ antymonopolowy. Stosownie do art. 101 ust. 4 ustawy antymonopolowej możliwość nałożenia kary istnieje także w przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary przychodu. W rozstrzyganym przypadku przedsiębiorca osiągnął jednak przychód. W świetle przedstawionych wyżej okoliczności Prezes Urzędu stwierdził, że przemawiają one za tym, aby na przedsiębiorcę karę nałożyć. W tym miejscu warto podkreślić, że w toku niniejszego postępowania, pomimo, iż w wezwaniu 08. 03. 2006r. (karta nr 2) zwrócono się do Jolanty M. o podanie i udokumentowanie wysokości osiągniętego przez nią w 2005r. dochodu i przychodu, organ antymonopolowy otrzymał informację o zaliczce miesięcznej za listopad 2005r. Dopiero po kolejnym wezwaniu (karta nr 40) uzyskano pełną informację w w/w zakresie (karty nr 41 – 46). Nałożenie niniejszej kary na Jolantę M. na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ma w tym przypadku nie tylko stanowić karę za nieprawidłowe działanie, lecz w szczególności ma spełnić funkcję wychowawczą, tak by w przyszłości nie dopuścić do podobnej sytuacji.

Uwzględniając powyższe okoliczności orzeczono, jak w punkcie I sentencji decyzji.

II.

Na podstawie art. 72 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 75 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Postępowanie przeciwko Jolancie M. w sprawie nałożenia kary pieniężnej, zostało wszczęte z urzędu. W decyzji stwierdzono naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego są wydatki w wysokości 51 zł (słownie: pięćdziesięciu jeden złotych) związane z korespondencją prowadzoną w toku postępowania. W związku z powyższym postanowiono obciążyć Jolantę M. kosztami postępowania w wyżej określonej wysokości.

Zgodnie z art. 105 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w NBP o/o Warszawa nr: 51 10101010 00 7878 22 31 000000.

Koszty niniejszego postępowania należy wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51 10101010 00 7878 22 31 000000.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Na postanowienie zawarte w punkcie II, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

DYREKTOR DELEGATURY
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW W KATOWICACH

Alicja Kral